

zonytalanságot körvonalazza. A megengedő *szinte* mellett a *látszólag* a látszat mögé ellenkező gondolatot is beenged. Ez utóbbi miatt a „*nyála kicsorran... / mintha élvezne*” összeolvasva a leépülés képe.

A „*felszívódni abban*” ezt az olvasatot erősíti egy remek marnós csavarral. A szöveg a vágyódást és a fölszívódást hozza össze ugyanabban a nyálcsöppben: a kéjt és a halált, a kéjes halált, a halált hozó kéjt. Nárcisz leválik a ráismerés alakzatáról, a retorikai én teremtette saját magáról, s a szöveg egyidejűleg visszaérkezik Narkisszoszhoz.

Acsai Roland

NYÍRFA, HALÁSZSAS

Felborzolja a leveleit,
Míntha tollait borzolná –

Halászsassá változik
A nyírfa.

Fehér csüdje, fehér begye
Világít, akár éjszakánként

A völgybeli templom.
Szeme sárga hold:

Amikor kinyitja, megtelik,
Ha lehunyja, elfogy.

Észrevétlen, mint a felejtés,
Elrugaskodik.

Kirepül a fjord fölé,
És lecsap. Nem véti el.

Zsákmányával – önmagával –
Karmai közt visszarepül.

Nyírfává változik újra,
De törzsének belsejében

Tovább gyűrűzik a fjord vize, évszázadig.

---

k.kabai lóránt

ADOTT KOORDINÁTÁK

én nem hiszem, hogy bármi behelyettesíthető bármivel.
és nem a felelősséget tolom rád, gyenge pillanatban,
íródik ez a vers is, a hőszűrő zúg csak mellettem.
ismerem, most így mondod, *szobádat*,
tudom a hangjait, fényeit, illatait,
s hogy mi hiányzik belőle.

ha elhiszed, abban a rendszerben működtethető bármi,
talán az lesz, a maga módján. *úgyis utáljuk a referenciálisat*,
úgyse tudunk máshogy, írtad. mire a kávé lefőtt,
lett egy satnya átírat is. most kihurcoltam magam az életemből,
ahogy kérted, de tudom, amit tudok,
ám ha elmondanám, már nem tudhatnám.

de tudom. mondod,
reggel a delet várod, délben az estét, este meg hogy virradjon,
engem nem érdekel, hogy addig ki nyúl, ki nyal, ki nyílik beléd,
türelmesen megvárom, míg belátod,
néhány lépést kell csak hátrálni a táblától,
ha belezavarodtál a feladatmegoldásba.

VAKHOLD

sugárzó kör, penészes fényű korong a már-már hevenyészve összehúzott
kék mező közepén. neked festettem pár éve, nyomdafesték műszálas
vászonon, konkrétan egy szétszakadt harisnyád még ép felületén. a festék
tökéletesen átjárta a szövet szitáját, magát tartja, bár repedezik. üveg-
lapok közé feszítem hamarosan, ne töredezzen tovább; gondhoz köze
semmi.

tompa kör, előtte foszforeszkáló gömb, a telihold. vak, végignézhetsz bár-
mit, bírja is. komolyan venne mindent, ha nem csak szobabútorokon,
főleg az ágyon járna fénye. számomra ebben sincs köszönet semmi;
messziről süt rólad, hogy nem én vagyok a holdsétára kiszemelt asztro-
nauta. azt hittem, haragudni nem lehet rád, pedig lehetett. a teliholdat
véreddel köszöntöd, azzal fested át meg át, közöm hozzá semmi; és
végképp nincs tovább, csak másvalakinek legyél te lágy, szőke és másfél

mázsa, másvalaki legyen neked ugyanez; legyen más a duplaholdad, legyél másnak duplahold – az időzítés mindenesetre pontos.

sugárzó holdkörív, a mező körötte színtelen, szolarizált fényben kifordított nappal, déli kék hold, minden negatívban. maszcod szürke vasárlarc, fél kagyló, fél hold. dühöng, tajtékzik a rajtakapott holdördög, magasra emeli a tengert. téged árapály nem fenyeget, hajód, a szeléné, egyenesen folytatja útját az általam már meg nem ismerhető cél felé; újholdkor kockát vetsz a süket, tar ágak alatt, a hold nemfénye vet árnyékot, csak ne hibázz, kincsem, rosszul ne lépd magad, irtóztatók az örömök ilyenkor; érezted a holdat, a csillagos levegőeget a holdfakította, holdbarázdálta városban, ahová érkeztél. „egyiptomian stabil interruptusz” – rajtam röhög az egész falka.

fakó kör, benne mintha magzat. anyajegyeid mind holdjegyek; nem követhetlek áldozati helyedre sem, ahogy holdpalotádból is kirekesztődtem. alvajárót ne riassz föl, a fák árnya, akár elfeketült, rossz vér, felülvölthet, mint az első meggyilkolté, gonosz testvére. az orvos, aki szórakozottan elnézi, hogyan nem hal meg halni vágyó betege, ugyanaz, mint aki angyalkát csinál benned, kitépi, kidobja. a csillagok holdáztatta dombokon tartják az érzéstelenítést, a hajók mind el – kasszandrával.

kör a mezőben, fény, árnyék, átmenet nélkül, örökös tiszta helyzet. csak hold. mi a hold? nyers kupac érc, még beolvasztatlan, boldogsághoz köze semmi. egyre keskenyebbre élezett, csorba sarló. mindez mégis, lunáris rettenet, hogy hogyan, eggyé és természetessé áll majd össze, vesztes nem lesz ott magamon kívül, oly szépen íródik meg versedben, és éppúgy viselhető, mint ünnepi maszcod, talán azt is az az isten adta rád, aki elől menekülök, aki engem is kitagadott, szűk résén könnyeden kukucskálsz ki, és én mégis azt szeretném, bár kérni is férfiatlan, ne tagadj majd meg engem, ha akárki megkérdi tőled, voltam-e én is valaki. a démon fenyegető szemhéj alól mered rám, vasárlarcod holdárlarc.

Szolcsányi Ákos

A HALOTTKÉM

Foglalkozásom gyakran összekeverik a húgoméval, ő halottmosó a városiban, de talán azért is, mert ő Ágota, én meg Ágnes. Persze nekik mindegy, ki tisztít, ki tisztáz, de nekem eszembe nem jutna beszappanozni egy halottat, ahogy fát vagy tábla szalonnát sem. Ágó a szikémmel nem tud mit kezdeni, bűnjelekben nem hisz, asztalomon

az ő angyalkáinak nincs hely... De pasikon sosem veszünk össze, rögtön eldől, ki-ki melyikünket akarja, és senki sem közömbös, egyedül apánk sajnálkozik olyan egyformán, hogy mindkettőnk munkája olyan hiábavaló.

A GYILKOSOK

Mióta megszoktak, először láttam mosakodó csimpánzt, mindjárt kettőt. A vért már lesöpörte a nedves kéz folytonos lendülete, visszatérhetek volna a többiek közé, de az így is félelmetes éjszakáig semmi nem győzte le a mozdulat kényszeres ismétlését, aki Magyarországon érettségizett, ismeri ezt. Csak megerősíteni tudom a gesztus létét; még azt a mozdulatot emelném ki, amivel a hát közepe felé nyújtózott a talán fél deci vizet tartó marok, persze, hiába, egy bizonyos területhez valaki más keze kell, aki tetszett napozó lányoknak, ismeri ezt, de a két csimpánz és a tetem háromszögének arányai a kikászálódásig nem változtak meg.

Szabó Marcell

A SZORÍTÁS ALAKJA (1)

Akkor már egy hete nem, vagy csak kétnaponta, félig, olyan apró szorításokkal, amelyekhez, igenis, egy felnőttenyérre lett volna szükség. Még nem gyújtott lámpát.

Folyton megállt és újakezdte, de végül tényleg megállt. Bassza meg. Ezt így nem lehet.

Mintha egy nagyobb fűnyírót tolt volna
maga előtt, apró léptekkel ment ki a kertbe.
És onnan már látszott a szántóföld, messzebb
a gépiesen ismétlődő villanypóznák és
a friss sötétben a lakókocsik reflektora.

A kerítésnek támaszkodott, és ahogy kis
terpeszbe állt, érezte combján, hogy lehűlt
a levegő. Először könnyörgött, de később
inkább imának szerette volna hívni.

Hogy jelentse minden ugyanezt a rozsdás
vasakkal megerősített látványt.

Nem is. Csak nehogy ezt jelentse.

A SZORÍTÁS ALAKJA (2)

A csónakházba tartottál. Elviselhetetlen
a tudata minden csónakháznak. Kétfelől
bokrok, oltott fák. A víztükör, innen.

Reggel óta mást se, csak hogy oda ma
bemész. Mint az a kép, ahol a szemembe
nézel. Én félig háttal, te félig szemben.
Kivársz és elmosolyodsz. Ez nincs is rajta.

Azt hinni, készakarva, hogy aminek ilyen
irányai vannak, az majd csak egészen nehezen
mozdul. Ahogy a túlpartot elképzeled vagy
két szárítkozót, gondosan csinálják, nincs is

rajtuk izom. Az ilyen testektől meg kellett
volna hogy ijedj. Legalább egytől meg kellett
volna.

De velem egy másik szem mondatja ezt,
száraz lábbal fordultál ki az ajtón.
Nincs olyan, hogy közös félelem,
elrúgtad magadtól, most így ringatják.